

eller med andre Ord fra Fredericia til Havnen ved Esbjerg, saa synes det mig, at Svaret paa, hvorfor en saadan Sammenslilling er urigtig, ligger saa overordentligt nær for Ministeren, at han ikke behøvede at spørge mig derom. En Bane, som begynder ved en Havn og ender ved en Havn, som altsaa har et selvstændigt Udgangspunkt, et Udgangspunkt, der i og for sig har nogen Betydning, vil man ikke kunne kalde en Sidebane eller en Localbane i den Forstand, hvori man kan kalde en Bane saaledes, der begynder med et, saa at sige, Intet, som ikke har noget Udgangspunkt, der har Vigtighed og Betydning i og for sig, og som først efterhaanden paa sin Vej skal optage Mere og Mere i sig. En Strøm, der flyder fra et Hav til et andet, er noget Andet end en Kilde, der begynder med det allerubetydeligste Vandløb og først efterhaanden soulmer op til en Flod. En Sidebane er en lille Kilde, der efterhaanden skal soulme op til en større Flod; en Jernbane, som gaaer fra en større By til en anden, kan derimod aldrig blive at sammenligne med en lille Kilde. Dette er den Forklaring, som jeg vil give af en Sidebane i Modsetning til en Hovedbane.

Naar Ministeren dernæst talte om det Krav, det historiske Krav, troer jeg, som Eggen omkring Silkeborg skulde have paa at faae den saa meget omtalte Bane, saa kan jeg kun sige, at jeg ganske vist ogsaa kjenner endeel til de Forhandlinger, der ere foregaaede tidligere, men at jeg kun har seet en høj Grad af Paatrængenhed fra Beboere i den Egn, som bestandigt have meldt sig og sagt: „Her ere vi, her ere vi, vi maae ogsaa have en Bane“. Jeg har seet en ikke ringe Svagthed overfor en saadan Paatrængenhed; jeg har seet, hvorledes man har vreet og krympet sig for at komme bort fra denne Paatrængenhed, medens andre Egne af Landet, der kunde have større Krav paa Baner, naar der overhovedet skulde være Tale om Sidebaner, og hvor saadanne Baner kunde være til større Gavn for det Hele, have været mere taalmodige, fordi de vidste, at Tiden ikke var kommen. Man har givet det samme Svar, som man giver alle Paatrængende. „I dag kan jeg ikke, men kom en anden Gang igjen, saa skal jeg see, om jeg kan hjælpe

Eder, men Tiden er endnu ikke kommen“. Det samme Svar skulde vi endnu give til Paatrængenheden fra den paagældende Side, saalænge der er saa mange andre Baner, der ere stillede i Udsigt og som stille saa store Fordringer til Statens Midler og derhos frembyde en saa ringe Udsigt til idetmindste i de første Aar at give nogen Indtægt. Det forekommer mig saaledes, at det ikke er forsvarligt — jeg kan ikke finde noget rigtigere Udtryk — nu at stemme for en Bane, der har saa overordentligt liden Betydning som Silkeborgbanen i og for sig har, som i Virkeligheden kun har den Betydning at tilfredsstille Paatrængenheden. Sagen vilde jo være en ganske anden, hvis Meningens var i umiddelbar Fortsættelse af Silkeborgbanen at føre en Hovedbane fra det Vestlige til det Østlige gennem store, folkerige og frugtbare Districter. Men saaledes har den ærede Minister i alt Fald ikke forelagt Sagen. Jeg veed ikke, om det er en Idee, som han allerede tidligere har havt, men som han ikke har anseet det for rigtigt at fremkomme med, da han forelagde Sagen, eller om den først senere er opstaaet hos ham. Efter den hele Maade, hvorpaa Lovforslaget er affattet, idet der i samme er Tale om at bygge Silkeborgbanen som en let Bane med Stigninger af som 1: 70 o. s. v., skulde man rigtignok ikke troe, at den havde været paatænkt at skulle danne Begyndelsen til en Bane, der skulde føre igennem hele Landet og udgjøre et Forbindelsesled mellem Øst og Vest. Dette er saaledes i alt Fald noget Nyt og kræver moden Overveelse; thi der er da Tale om, at vi skulle sige Ja til et A, til et Stykke af en Bane, fra Skanderborg indad mod Vest, med Bevidsthed om, at der bagved vil ligge en Nødvendighed for at sige et B og et C og et D. Jeg har ikke tidligere seet noget Tegn fra den ærede Ministers Side til, at der meentes Andet end et A — uagtet det jo egentlig selv er et B —, men det er jo dog muligt, at der dermed staaer et B og et C og et D i Forbindelse. Det forekommer mig, at det i Dieblisset vil være høist urigtigt at tage Beslutning om at anlægge en Bane paa et Sted, om hvilket det vistnok i høj Grad vil gjælde, hvad Ministeren sagde, des-